

ENEMY

ZONE

ในสถานะศัตรู

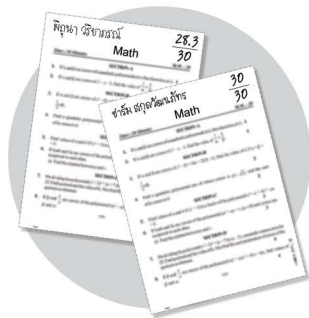
Chiffon_cake เขียน
Raineemew ภาพ

ตลอดงาน

ตลอดงาน

Enemy Zone
ในสถานะศัตรู

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ

กับนิยายเอเวอร์วัยได้ที่

everY

@everY_2015

คำนำ

อยู่ใน Friend Zone ว่าแย่แล้ว

เจอ Enemy Zone เข้าไป แย่กว่าเยอะ...

ประโยคเด็ดจากคุณ Chiffon_cake คือคำที่บอกเล่าความรู้สึกของตัวละครเอกของเราได้ดีจริงๆ ค่ะ เพราะ Enemy Zone ในสถานะศัตรู เล่มนี้ว่าด้วยเรื่องรักก็รักก็เกลียดนักเรียนกางเกงขาสั้นของคนสองคนที่ใช้คำว่า 'ศัตรู' ในการอธิบายสถานะระหว่างพวกเขา

เมื่อจูนได้พบกับซารัมก็เกิดความรู้สึกบางอย่างขึ้นในใจ แต่ต่อมากลับต้องเก็บความรู้สึกนั้นเอาไว้ไม่สามารถบอกให้ใครรู้ โดยเฉพาะกับคู่กรณีที่เป็นทั้งเพื่อนบ้านและเพื่อนร่วมรุ่น เพราะซารัมมักจะแสดงท่าทีที่ไม่ใคร่เป็นมิตรออกมาเสมอ จูนจึงเลือกที่จะปฏิบัติต่ออีกฝ่ายด้วยความเป็นอริไม่ต่างกัน แม้ความจริงแล้วจะเป็นความรู้สึกที่ตรงข้ามกันอย่างสุดซึ้งก็ตาม

เรื่องราวต่อจากนี้จึงมีทั้งสุข เศร้า เหงา ซึ่ง เฮฮา สมกับเป็นวัยแห่งการเรียนรู้โลกกว้างและทำความรู้จักกับตัวเอง รับรองได้เลยค่ะว่าจะทำให้คุณผู้อ่านที่ตัดสินใจหยิบหนังสือเล่มนี้ขึ้นมาประทับใจกับเรื่องราวของพวกเขาอย่างแน่นอน

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่แตกต่างกันจากจินตนาการของผู้อื่น
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ภาคมัธยมต้น

Introduction

มีเพียงไม่กี่ตระกูลที่ชาร์มถูกปลุกฝังมาตั้งแต่เด็กว่าคนเหล่านั้นคือคู่แข่งที่ชาร์มจำได้ดีที่สุดเห็นจะเป็นตระกูล 'วริยามภรณ์'

และที่น่างุนงนก็คือเวลานี้ชาร์มกำลังยืนถือตะกร้าผลไม้ท่ามกลางฝนตกหนักอยู่หน้าบ้านของคนในตระกูลนี้

ฟังดูแล้วก็น่าประหลาดใจอยู่นิดๆ

ถ้าชาร์มไม่ออกไปเตะบอลกับเพื่อนๆ จนลืมนำตะกร้าผลไม้ที่มารดาฝากไว้ไปให้เพื่อนบ้านหลังใหม่ ชาร์มก็คงไม่ลงทุนลุยน้ำลุยฝนมาอยู่หน้าบ้านหลังนี้ในเวลาที่ฝนตกหนักแบบนี้หรอก

และถ้าหากสงสัยว่าทำไมชาร์มต้องมาเยือนให้ของขวัญกับเพื่อนบ้านลูกหลานตระกูลวริยามภรณ์ผู้ซึ่งเป็นศัตรูคู่แข่งกับตระกูลสกุลวัฒนภัทรของเขา นั่นก็เป็นเพราะมารดาของชาร์มเป็นคนที่ไม่เหมือนใคร

เป็นคนรุ่นลูกที่ใครๆ ต่างก็กล่าวว่าเธอคือที่สุดแห่งการอยู่ปลายแถว นอกจากจะเป็นสะใภ้ที่แต่งงานและถูกจัดให้อยู่วงนอกวงการธุรกิจมูลค่าหลายพันล้านของที่บ้านแล้ว เธอยังเป็นนักเขียนซึ่งไม่เคยมีใครในตระกูลสกุลวัฒนภัทรที่ดำรงชีพอย่างศิลปินมาก่อน

แต่เรื่องนั้นชาร์มไม่เข้าใจและก็ไม่คิดจะสนใจ

เพราะที่ชาร์มรู้ดีที่สุดก็คือแม่ของเขานั้นดีมาก

ดูอย่างน่าหนักใจหนักใจ และที่สำคัญ...เธอไม่เคยมองตระกูลไหน

เป็นศัตรูเหมือนอย่างที่เคยถูกปลุกฝังมาเลยแม้แต่น้อย

นี่ถ้าคุณเซอร์รู้ว่าคุณชาร์มลิ้มเอาตะกร้าผลไม้มาให้คนบ้านนี้ตั้งแต่ตอนกลางวัน ชาร์มโดนสวดยับแน่น เด็กน้อยตัวโตลงทุนเปียกไปหลายส่วนก็เพื่อที่จะทำภารกิจที่ถูกมอบหมายให้สำเร็จลุล่วง เพียงเพราะไม่อยากฟังเสียงบ่นจากมารดา

เหตุผลก็มีเท่านั้นเอง

ชาร์มหรือตามองผ่านกล่องจำนวนมากมายมหาศาลที่อยู่หน้าบ้าน เมื่อตะกี้เขาเอื้อมมือไปกดออกได้แล้วและดูเหมือนว่าคนในบ้านจะยังไม่รู้ว่าเขามืออีกข้างของเขาหมุนร่มสี่สไลด์ไปมาระหว่างที่คิดว่าควรจะกดออกอีกสักครั้งดีหรือไม่

แล้วเขาก็ต้องตกใจเมื่อเห็นร่มอีกคันโผล่มาจากในบ้าน ใต้ร่มคันนั้นเป็นเด็กหนุ่มคนหนึ่งที่ย้ายนามรุ่นราวคราวเดียวกันกับเขา

อีกฝ่ายเป็นเจ้าของดวงหน้าน่ารักน่ามอง แต่ชาร์มกลับรู้สึกไม่ค่อยอยากจะมองเท่าไหร่นัก

หน้าตาดีเกินไป

สง่างามเกินไป

งดงามเกินไป

ชาร์มรับมือไม่ถูก

"แม่ให้เอามาให้" ชาร์มยื่นตะกร้าผลไม้ไปใส่มือจูน ทายาทสายตรงคนเล็กสุดของตระกูลวริยาภรณ์ "ของขวัญต้อนรับเพื่อนบ้านใหม่"

จูนมองตะกร้าในมือแล้วค่อยๆ ขยับสายตามามองชาร์ม ในสายตาของเขาตอนนั้นเต็มไปด้วยความไม่เข้าใจว่าทำไมคนคนนี้ต้องฝ่าสายฝนนำสิ่งนี้มาให้ ทั้งๆ ที่สามารถให้ในวันรุ่งพูนนี้ที่อากาศอาจจะดีกว่าก็ได้

แต่ถึงอย่างนั้นจูนก็ยังไม่หลงลืมมารยาท

"ขอบ..."

ทว่าชาร์มกลับเดินลื้มตรงกลับบ้านของตัวเอง ไม่ยอมอมอยู่รอฟังแม้กระทั่งคำขอบคุณ ซึ่งสร้างความประหลาดใจให้กับจูนเป็นอย่างมาก เพราะเขาได้เห็นเสี้ยวหน้าของชาร์มเพียงแวบเดียว

แม้ฉันจะมองเห็นหน้าซาร์มไม่ชัด แต่ที่แน่ๆ เขากลับสร้างภาพจำบางอย่างให้กับคนที่เห็นได้อย่างน่าอัศจรรย์

ทั้งคู่รู้จักซื่อกัน แต่ไม่ค่อยคุ้นหน้าค่าตา และที่สำคัญ...เด็กหนุ่มทั้งสองต่างก็ไม่วิว่ากำลังจะกลายเป็นพรหมลิขิตของกันและกัน

Chapter 1

ที่ผมกำลังยื่นจ้องเขม็งอยู่ตรงหน้าคือบ้านของลูกหลานทางแถวตระกูลสกุลวัฒนภัทร

คำถามที่เกิดขึ้นในใจของผมก็คือ...นี่ทางแถวแล้วจริงๆ เหรอ ถ้าทางแถวยังใหญ่บิ๊กเบิ้มและมีคนงานดูแลบ้านเต็มไปหมดแบบนี้ ผมไม่อยากจะนึกสภาพบ้านของคนที่อยู่หัวแถวเลย

"เอ๊ะ นั่นใครนะ" คุณน้าคนหนึ่งที่คุณเหมือนจะเป็นนายใหญ่ของบ้านพูดกับคนของเธอระหว่างที่กำลังมองดูผมซึ่งยืนอยู่อีกฝั่งหนึ่งของประตูรั้ว "อ๋อ อิมไปเปิดหน่อยซิ"

"คะ คุณเชอริ"

ไม่นานนักพี่สาวแม่บ้านอายุไม่เกินสามสิบก็มาเปิดประตูรับผม

"สวัสดีคะ"

"คือผม..."

"น้องมาจากบ้านหลังใหม่ตรงนั้นใช่ไหมคะ"

"ใช่ครับ อันนี้..." ผมพยายามจะนำเสนอขนมที่แม่เลี้ยงผมทำมาฝากคนในบ้านหลังนี้เพื่อตอบแทนสำหรับตะกร้าผลไม้ ผมเป็นคนอาสาให้นำมาให้บ้านสกุลวัฒนภัทรเองเพราะเบื่อบรรยากาศในบ้าน

เพื่อความเปลี่ยนแปลง เบื่อที่ตัวเองยังทำให้คุณชินไม่ได้สักที

"คุณเชอริริชา น้องมาจากบ้านวริยาภรณ์ค่า!"

"อู๋ย แชกกิตติมศักดิ์" น้ำเซอวี้อาหมือทาบอก "เข้ามาก่อนสิลูก ชื่อห้องจูน ไช้มัย"

ผมก้าวเท้าเข้าไปในบ้านอย่างเคอะๆ เชนๆ ก่อนที่จะลืมความรู้สึกนั้นไป เมื่อเห็นการแต่งตัวของคุณน้ำเซอวี้อ เธอเป็นนิยามของคนที่ตั้งตัวตามใจตัวเอง และไม่สนใจโลกที่แท้จริง บนชุดเดรสของเธอ นั้นน่าจะมีเกือบทุกสีบนโลกเลยทีเดียว

"สวัสดีครับคุณน้ำ คุณแม่..." ปลายเสียงของผมแผ่วไป ก่อนจะเอ่ยขึ้นมาใหม่ "น้ำฝากาให้เอามาให้ นะครับ ตอบแทนตะกร้าผลไม้"

"น้ำฝากา?" น้ำเซอวี้อทำเสียงสูง และเมื่อเห็นสีหน้าของผมเธอก็เริ่มยิ้มว่า "อ้อ ฝากขอบคุณด้วยนะจ๊ะ นี่เราอายุเท่าไรแล้วล่ะ"

"สิบห้าครับ"

"สิบห้าหรือจ้ะ ก็เท่าซาร์มนะสิ" ใจเด็กหนุ่มที่ยืนอยู่กลางสายฝนเมื่อคืน ลินะ "เคยเจอหรือยังจ๊ะ ซาร์มลูกน้ำนะ สูงๆ หล่อๆ หน้าบึ้งๆ หน้อย"

ผมอดที่จะส่งเสียงหัวเราะหึๆ ไม่ได้ "เคยแล้วครับ แวบๆ"

"จ้ะก็เข้ามาเล่นในบ้านก่อนสิ เดี่ยวน้ำเรียกซาร์มกับฉานลงมา จูนน่าจะไปเข้าโรงเรียน BB ใช่ปะ รู้จักกับสองคนนั้นไว้ก็ดีนะ จะได้มีเพื่อนตั้งแต่เข้าไปเรียนเลยไง"

"คือผม..." ผมไม่ได้อยู่ในอารมณ์ที่จะเมกเฟรนด์กับใครใหม่เลยจริงๆ

"เข้ามาเลยจ๊ะ เข้ามาเลย" น้ำเซอวี้อเดินนำผมเข้าไปในบ้าน

ผมเกร็งจนตัวสั่น จำได้ว่ามันต่างจากสิ่งที่เคยถูกปลุกฝังเอาไว้เมื่อครั้งยังเด็ก ญาติๆ หลายคนเพียรบอกผมว่าอย่าไปยุ่งกับคนบ้านสกุลวิฆเนศวรนะ นิสัยไม่ดี ชอบเอาไรต์เอาเปรียบอย่างนั้นอย่างนี้ แต่ก็ไม่แนเหมือนกัน อาจเพราะคุณน้ำเซอวี้อใจดีแบบนี้ถึงได้กลายเป็นลูกหลานสุดปลายหางแถว

เป็นแบบที่คนดีและคนนิสัยดีๆ เขาเป็นกันนี่แหละ

ภายในบ้านใหญ่โตโอ้อ่างยิ่งกว่าบ้านของผม แต่ไม่เหมือนบ้านของคนมีดังค์ทั่วไปที่ผมเคยเห็น ชาวของข้างในไม่ใช่เฟอร์นิเจอร์ราคาแพง แต่เป็นงานศิลปะหลากหลายอย่างตั้งแต่พื้นลามไปจนถึงโต๊ะ เครื่องใช้ต่างๆ แม้จะดูไม่เป็นที่

เป็นทาง แต่เมื่อมองดีๆ กลับเห็นความเข้ากันและความดูดีหลายอย่าง เรียกได้ว่า เป็นบ้านที่ทำให้บรรยากาศของความอบอุ่นสบายและความคิดสร้างสรรค์

ได้ข่าวว่าคุณน้ำเชอรรี่เป็นนักเขียน บ้านนักเขียนเป็นอย่างนี้นี่เองสินะ

"ฉาน ชาร์มม ลงมากินขนม!" ผมสะดุ้งโหยงเมื่อน้ำเชอรรี่ส่งเสียงดัง เธอส่งยิ้มอบอุ่นมาให้แล้วพูดว่า "บ้านนี้จะอยู่กันอย่างเอื้อนๆ หน่อยนะ ทำใจนะจ๊ะ"

"ขนมอะไรครับ" น่าจะเป็นชาร์มมที่ร้องถามกลับลงมา

"ไม่รู้เหมือนกัน ลงมาก่อน!"

คุณน้ำคังมีคอนเซ็ปต์ 'แมนๆ คุยกับลูก' แน่ๆ เลยทีเดียว ผมคิดในใจเล่นๆ เนื่องจากเท่าที่รู้ข้อมูลบ้านนี้มาอย่างหยาบๆ จำได้ว่าน้ำเชอรรี่เลี้ยงดูลูกชายทั้งสองของเธอตัวคนเดียวด้วยเงินจากตระกูลสกุลวัฒนภัทรซึ่งเป็นของสามี คุณน้ำเพียงน้อยนิด และทรัพย์สินมรดกส่วนตัวของคุณน้ำที่มีอยู่อย่างมหาศาล ด้วยเหตุนี้ล่ะมังเธอจึงต้องทำตัวให้เข้ากับลูกชายหน่อย

เสียงฝีเท้าตึงตังตามกันมา เจ้าของเสียงแรกเป็นเด็กหนุ่มร่างสูงในวัย ม.ปลาย ผมคิดว่าคุณน้ำน่าจะเป็นพี่ฉาน เขามีแววคล้ายชาร์มมที่ผมเจอเมื่อคืน แต่ดูโตกว่าและนิ่งกว่ามาก

"นี่ฉานจ๊ะ อยู่ ม.หก แล้ว ฉาน นี่จูน ลูกบ้านวริยาภรณ์ไง"

ผมกลืนน้ำลายลงคอระหว่างทะเลาะกับตัวเองในหัว ก่อนจะพยักหน้า น้อยๆ รับเสียงทักทายว่า "ไง" ของพี่ฉาน และความรู้สึกที่ชวนปวดเศียร เวียนเกล้าก็ยังคงเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง ยิ่งเมื่อเจอเจ้าของฝีเท้าที่สองซึ่งเดินตาม พี่ชายลงมา ผมก็แทบจะหยุดหายใจ

ชาร์มม

ชาร์มมที่ดูแตกต่างจากเด็กหนุ่มที่อยู่ได้ร่วมท่ามกลางฝนตกหนักเมื่อคืน อย่างสิ้นเชิง

มันทำหน้าที่ใส่ผมทันทีพร้อมกับมองมาด้วยสายตาเหมือนผมเป็นตัวประหลาดที่หลุดมาจากดาวดวงอื่น แต่ตอนนั้นผมไม่ได้มีสติมากพอที่จะต่อสู้กลับด้วยสายตา เพราะผมกำลัง...

สตัน

ที่ผิวน้ำที่วุ่นวายมากแล้ว แต่สำหรับผมผมคิดว่าน่าจะขีดซ้ายตกขอบไปเลยเมื่อเทียบกับชาร์ม เข้าใจว่าหล่อคนละแบบ แต่ดวงหน้าของชาร์มมันดึงดูดใจผมอย่างมากน่าประหลาด ก่อให้เกิดเสียงหัวใจที่เต้นตึกตักรุนแรง

โอเค ผมรู้ตัวมาตั้งแต่ขั้นประถมหกแล้วว่าชอบผู้ชาย แต่ไม่เคยมีใครทำให้รู้สึกใจเต้นมากมายขนาดนี้ได้ นอกจากไอ้ชาร์มคนนี้

เหมือนโลกหยุดหมุนไปพักหนึ่งเลย

"ไฉนนี่มาโมอะแม่" ชาร์มพ่นถ้อยคำเป็นพิษต่อหน้าผมทันที

"ทำไมเสียมารยาทอย่างนั้น นี่จูนใจ ลูกบ้าน..."

"ผมรู้ว่ามันเป็นใคร มันนี่แหละเป็นคนมารับตะกร้าผลไม้จากแม่เมื่อคืน"

ชาร์มมองผมอย่างไม่ไว้ใจ

เอาละ ผมควรจะดึงสติตัวเองมาโฟกัสกับไอ้คนหน้าบึ้งคนนี้ รู้สึกกดดันหน่อยๆ ยิ่งไงก็ไม่รู้ เหมือนแบกศักดิ์ศรีของทั้งเครือญาติบ้านวริยาภรณ์เอาไว้บนบ่า

"คนนี่น่าจะเป็นชาร์มสินะครับ" ผมตัดสินใจให้ความสำคัญกับผู้ใหญ่อย่างน้ำเซอริวี่ดีกว่า

"ไอ้จ๋า ที่น้ำบอกว่าหน้าตาดีไง" น้ำเซอริวี่เหล่มองลูกชายคล้ายกับไม่ค่อยเต็มใจที่จะชมเท่าไรนัก ซึ่งผมมองเธอออก เธอคงกลัวว่าจะทำลูกชายหลงตัวเอง ทั้งๆ ที่ลับหลังเธอชมแล้วชมอีก

"เธอครับ" ผมยิ้มพราว "แต่ผมว่าที่ผิวน้ำหน้าตาดีกว่านะ"

โกหกคำโต

ไอ้ชาร์มอ้าปากหวิวทันที ส่วนที่ผิวน้ำก็ยิ้มน้อยๆ คล้ายกับมองออกมาผมต้องการแก๊งชาร์ม

"ขมมน่าอวยดีนะแม่" เขาพูดกับมารดาอย่างอบอุ่น

"นี่ไง อู่มอ้มจัดใส่จานมาให้แล้ว จูนั่งสิจ๊ะ มานั่งกินด้วยกัน"

ที่ผิวน้ำทั้งตัวนั่งลงก่อนเพื่อน ก่อนที่ชาร์มจะนั่งที่นั่นข้างๆ มันมองผมด้วยสายตาไม่ต้อนรับอย่างแรง ผมลังเลเล็กน้อย แต่พี่ชายคนโตกลับทำให้ผมตัดสินใจได้ง่ายขึ้น

"มากินด้วยกันเร็ว เราสองคนจัดการไม่หมดหรอก"

"ฉมาน ไม่ต้องไปชวนมันได้ปะ"

"ทำไมจะชวนไม่ได้"

"มันเป็นศัตรูเจานะ ฉมานก็รู้!"

ไม่นานนักชาร์มก็โดนพี่ชายโบกกะโหลกไปหนึ่งที ภาพนั้นทำให้ผม หลุดข้าออกมาอย่างกลั้นเอาไว้ไม่อยู่ น้ำเซอริรี่ก็เข้ามาตามผมด้วย ซึ่งนั่นทำให้ ความร้อนในตัวชาร์มนั้นปะทุขึ้นมาอีก

ไม่รู้ว่าแม่เป็นก้อนพลังไฟปลอมตัวมาเป็นมนุษย์หรือเปล่า

"หิวระะหาพ้อมึงหะรอ" ชาร์มกัดฟันด่าผม

"เอาละ แม่จะไม่ทนแล้ว" น้ำเซอริรี่จับตัวผมให้นั่งลงฝั่งตรงข้ามกับ สองพี่น้องในที่สุด "ชาร์ม แม่บอกกี่ครั้งกี่หนแล้วว่าบ้านเราจะไม่เกลียดหรือ ตัดสินใจตรงๆ ถ้าเราไม่รู้จักคนคนนั้นดีพอไม่ว่าคนคนนั้นจะมาจากตระกูลไหน ก็ช่าง"

"แม่ก็เห็นหน้ามันนี่" ลูกชายคนเล็กเถียงเสียงดัง "หน้าตาแบบนี้ยังงี้ก็ร้าย ร้ายแน่นอน"

ผมเนี่ยนะดูร้ายสำหรับชาร์ม

เอ่อ...ซ็อกเหมือนกันนะ

"ร้ายตรงไหนวะ หน้าตาโคตรดี" พี่ฉมานไม่เห็นด้วย "ถ้าพุงนี้จูนไปเรียน แล้วทั้งโรงเรียนไม่พุดถึงจูนนะ กูจะยกกีตาร์ของกูให้มึงไปเลย"

ชาร์มหุ่ฝึ่งอย่างสนใจ แต่มันก็ตัดประเด็นนั้นทิ้งไป "แม่กับฉมานอาจจะ มองไม่ออก แต่ผมอะมองออก มันต้องมีอะไรบางอย่างในใจแน่ๆ"

อะไรบางอย่างที่เกี่ยวกับการที่กูคิดว่ามึงเป็นคนหล่อมากที่สุดเท่าที่กู เคยเห็นมาในชีวิตเลยอะหะรอ

ไม่ๆ ผมคิดว่ามันไม่มีทางรู้ความจริงเรื่องนี้ผ่านสีหน้าผมแน่ ผมซ่อน ความรู้สึกแกลง

"ชาร์มอคติ" น้ำเซอริรี่ลอกตา

"ไม่ได้อคติ"

"แค่เพราะจูนเป็นนรีวิทยากรณ์นี่นะ"

"ผม..." ชาร์มเริ่มเถียงไม่ออก "ผมไม่..."

"วันหลังก็อย่าไปฟังลุงชิตให้มาก" พี่ฉานพ่นลม "ลุงชิตก็เหมือน Shit ภาษาอังกฤษไง มึงไม่รู้หรือ"

นี่เชอร์รี่หัวเราะลั่นอีกครั้ง "เดี๋ยวแม่ไปทำงานก่อน อยู่กันดีๆ นะ ชาร์ม อย่าแก่งจูน ฉานช่วยด้วย จูนเป็นแขกบ้านเรานะ"

ผมกำลังจะบอกคุณน้าว่าขอตัวกลับ แต่คุณน้ากลับเดินลืวไปยังห้องทำงานของตัวเองเป็นที่เรียบร้อย ตอนนี้อยู่ในห้องอาหารนี่จึงมีเพียงผม กับสองพี่น้องนั่งกินขนมอยู่ในจานด้วยกัน

ผมรู้สึกอึดอัดกับสายตาของชาร์มมาก มันมองผมอย่างร้ายๆ คล้ายตำหนิ ผสมกับความไม่ไว้ใจ แต่นั่นไม่ได้ทำให้ผมเจ็บเลยแม้แต่นิดเดียว สิ่งที่ทำให้ผมเจ็บเห็นจะเป็นความหลออย่างร้ายกาจที่ไม่ว่าจะทำหน้ายังงั้นมันก็ดูหลอฉิบหายอยู่ดี

หน้าตาหล่อเหลาของมันทำให้ผมกระอักกระอ่วนใจเกินจะต้าน

"โอเคเปลาจูน" พี่ฉานถามอย่างใจดี "อย่าไปใส่ใจชาร์มมันเลย"

"แหะๆ" ผมเกาทั้ยทอยเกือๆ "ได้ยินว่าพี่เล่นกีตาร์หรือครับ"

"ไอ้ มิวงด้วยนะ"

"โห เจ๋ง"

"พี่เล่นกีตาร์กับร้องประสานนะ"

"ผมนี่กว่าพี่จะร้องนำซะอีก"

"ฮ่าๆๆ ทำไม่คิดงั้น"

"ออว่ามันออก"

"ชมให้มัยเนี่ย"

"ชมสิครับ"

เคว้ง!

ชาร์มตั้งใจทำส้อมตกลใส่จาน "มึงจะถามอะไรพี่ภูขนาดนั้น"

"จูนไม่ได้ถามอะไรมาเลย" พี่ฉานเหล่มนองน้องตัวเองอย่างปลงๆ

"มันต้องมาดูความลับของตระกูลเราแน่ๆ"

"อะไรของมึง"

"ฉันทูไม่ออกหรอก" ชาร์มยังคงยืนหยัดในความคิดของตัวเอง

"เออจี้ ถึงจูนจะมาดูความลับของบ้านเราจริงๆ มึงคิดว่ากูกับมึงจะมีความลับอะไรบอกจูนมันบ้าง"

"..." คนหน้าบึ้งเถียงไม่ออกอีกครั้ง

"เรามั่นลูกหลานสุดปลายหางแถวนะ แคร้รู้ข้อบรรพบุรุษก็ถือว่ารู้เยอะแล้วเหอะ"

"ชาร์มไม่ไว้ใจมัน"

"พี่ฉาน" ผมกระแอม "ผมคิดว่าผมกลับดีกว่า"

"เออดี โสหัวไปเลย" ชาร์มเอ่ยอย่างไม่ดูคำดูดี

"ชาร์ม เป็นเชี่ยไรของมึงเนี่ย" พี่ฉานเอ็ด

"ก็ชาร์มไม่ชอบมันอะ!"

"ผมก็ไม่ชอบมันเหมือนกันครับ" ผมตอบทั้งๆ ที่ใจกระตุกกับประโยคนั้นแปลกๆ แต่ผมเลือกมองข้ามความรู้สึกนั้น

"มึงไม่เคยเป็นแบบนี้เลยนะ" พี่ชายหันไปหาน้องชายแล้วจ้องเขม็งกระทั่งต่อมาสายตาของพี่ฉานก็เปลี่ยนไปเป็นล้อเลียน "มึงคิดว่าจูนน่ารักใ้ห๊ะ"

"หา!" ใต้ชาร์มมันตกใจอย่างยิ่งใหญ่มากครับ ผมขอบอก "บะ...บ้าไปแล้ว"

"ก็เพราะว่าจูนน่ารักจนใจมึงสั้นนะสิ มึงก็เลยทำตัวไม่ถูก ใช้ความถ้อยของตัวเองกลบเกลื่อน"

"ฉาน!"

"หรือกูปวดไม่จริง"

"ไม่ใช่สักหน่อย ไม่มีทาง" ชาร์มมองผมเหมือนผมเป็นรัฐบาลที่ห่วยแตกมันดูเกลียดผมขนาดนั้นเลยล่ะครับ

"อย่ามาหนีความจริง"

"ชาร์มไม่ได้หนี"

"กูพี่มึงนะ"

"ไม่คุยด้วยแล้ว" ชาร์มทิ้งส้อมในมือแล้วก็เดินหนีออกไปเลย

ผมกะจะพริบตาปริบๆ คิดว่าตัวเองคงถือเป็นจริงเป็นจังกับบทสนทนาของสองพี่น้องเมื่อสักครู่นี้ไม่ได้ เพราะพี่ผานเหมือนต้องการจะแกล้งน้องชายมากกว่า เขายึดตามหลังน้องที่หายตัวไปแล้วก่อนจะเก็บรอยยิ้มนั้นมาให้ผมด้วย

"โทษทีนะจูน" พี่ผานถอนหายใจ "ปกติชาร์มมันไม่ใช่คนแบบนี้จริงๆ"

"ไม่เป็นไรครับ" พอคนที่หล่อบาดจิตบาดใจคนนั้นหายไปจากห้อง ผมก็ได้หายใจหายใจโล่งขึ้นอีกครั้ง "แปลกใหม่สำหรับผมดี"

"พี่ชอบที่เราสู่มันกลับด้วย ไม่ค่อยมีใครไฟต์มันกลับแบบนี้ ที่โรงเรียนมันเป็นหัวหน้าแก๊ง ทั้งรุ่นพี่รุ่นน้องมีแต่สไปลีย์มันหมดเลย"

"แล้วพี่ผานไม่สไปลีย์เหรอครับ"

อีกฝ่ายถอนหายใจ "พยายามเลิกอยู่"

เป็นที่ของผมที่ต้องยิ้มบ้าง "ผมไม่มีพี่ชายเลย"

"แล้วมีน้องปะ"

คำถามนี้จะสะท้อนใจผมนิดหน่อย แต่ยังไงก็ต้องตอบตามความจริงออกไป "มีน้องเลี้ยงนะครับ เป็นเด็กแฝด เรียนอยู่ชั้นประถม"

"อ้อ"

"แฝดชอบเล่นอะไรที่ใช้พลัง เดียวพี่ผานก็จะเห็นแวบไปแวบมาตามถนนของหมู่บ้านนี้แหละ"

"ชื่ออะไรบ้างละ"

"ว้อดก้ากับวิสก็ครับ"

"พูดจริงใช้มัยเนี่ย" พี่ผานกล่าวอย่างทิ้งๆ

"พูดจริงครับ" ผมยิ้มเย็น "พี่ผานเดียวผมขอตัว..."

"นี่มึงยังไม่กลับอีกเหรอ!" ผมสะดุ้งสุดตัวเมื่อจู่ๆ ชาร์มก็โผล่หน้ามาจากบันไดแล้วตะโกนเสียงดัง ผมชักจะมีน้ำใจขึ้นมา จึงได้กล่าวสวนมันกลับไป

"ยังเลยว่าจะอยู่อีกสักสองสามวัน"

"เหอะ!" แล้วมันก็หายไปอีกรอบ
พี่ชายของมันทำสีหน้าป้อยวางอย่างเหนื่อยหน่าย ก่อนที่เขาจะยิ้ม
อย่างมีเลศนัย

"จูนอยากกวตืนชาร์มมันเล่นๆ ปะ"

"หา?"

"ขึ้นไปดูห้องข้างบนกัน"

ผมกะพริบตาปริบๆ อีกครั้ง "ผมคิดว่าไม่น่าจะเหมาะ..."

"พี่ขอเหอะ ไล่ชาร์มกวตืนเกินไป มันต้องมีคนกำราบ"

"กำราบด้วยการไปทำให้มันโกรธมากขึ้นเนี่ยนะครับ" ด้วยความที่ผมกับ
ชาร์มอายุเท่ากัน ผมเลยคิดว่าไม่ต้องสุภาพตอนที่พูดถึงมันก็ได้

"ใช่"

"..."

"วาดน้ำมันเข้ากองไฟง เคยได้ยินมั๊ย"

แล้วการที่ทำแบบนั้นไฟมันจะสงบลงได้ยังไงวะครับ ไล่พี่เฒ่า
ให้ตายเถอะ พี่น้องบ้านนี้ช่างเป็นอะไรที่เข้าใจยากจริงๆ

ชั้นบนของบ้านไม่ได้แตกต่างจากชั้นล่างเท่าไรนัก การตกแต่งส่วนใหญ่
เต็มไปด้วยผลงานศิลปะทั้งภาพเขียนและงานปั้น แต่เมื่อตัดภาพไปที่ห้องนอน
ของลูกชายสองคน ผมนึกว่าอยู่กันคนละโลก

ห้องของพี่เฒ่าเป็นห้องที่เต็มไปด้วยของที่วิยรุ่นส่วนใหญ่มีกัน ทั้งกีตาร์โปร่ง
หลายตัว ของเล่นต่างๆ เครื่องเล่นเกม คอมพิวเตอร์ตั้งโต๊ะ หนังสือการ์ตูนเต็มตู้
หนังสือเรียนที่วางซ้อนกันเป็นชั้นๆ บนโต๊ะ (ตามประสาเด็กเตรียมสอบเข้ามหา'ลัย)
และบนผนังก็เต็มไปด้วยโปสเตอร์หนังซูเปอร์ฮีโร่เว่รๆ แม้จะดูรกตาแต่ก็จัดได้
เป็นระเบียบดี

ส่วนห้องนอนของคนน้องอย่างชาร์ม ผมทันเห็นแค่แวบๆ เพราะแค่มัน
โผล่หัวมาเห็นผมอยู่บนชั้นสองของบ้านตัวเอง มันก็อ้าปากค้างอย่างไม่อยาก
จะเชื่อก่อนจะปิดประตูเสียงดังปัง

"นี่ไง" พี่ผานหยิบกีตาร์ขึ้นมา จากนั้นก็นั่งลงบนเตียงแล้วดีดสองสามที "เห็นว่าสนใจกีตาร์ เล่นเป็นหรือยัง"

"ยังไม่ค่อยเป็นเลยครับ แต่อยากหัดเล่นอยู่นะ" ผมตอบตามความจริง อยู่กับพี่ผานแล้วผมรู้สึกปลอดภัย ผิดกับคนหน้าหล่อบาดจิตบาดใจอย่างซาร์ม ที่อยู่ใกล้ๆ แล้วรู้สึกหายใจไม่ออกไม่รู้ว่ามันเป็นเพราะมันหล่อเกินไป หรือเป็นเพราะมันทำหน้าเหมือนอยากจะทำอะไรกับผมกันแน่

"แหะๆ" อี๊กฝ่ายยิ้มแปลกๆ กิ่งเกรงใจกิ่งอยากพูดอะไรสักอย่าง

"มีอะไรหรือเปล่าครับ"

"ช่วงนี้... พี่หารายได้พิเศษอยู่นะ"

"อ้อ"

"ค่าตัวแพงมาก พี่ไม่ยอมรับกวนแม่" เขาถอนหายใจ "ไม่ได้กดดันนะ แต่ถ้าจูนอยากเรียนกีตาร์ พี่ว่าพี่สอนให้ได้"

ความรู้สึกสนใจของผมพุ่งทะยาน อะไรก็ตามที่ทำให้ผมไม่ต้องอยู่บ้านได้ในตอนนี้ผมแฮปปี้ที่จะทำทั้งนั้น เพียงแต่ว่าการที่ตกลงเรียนกีตาร์กับพี่ผาน ก็คงจะต้องเจอหน้าซาร์มบ่อยๆ ซึ่งบอกตามตรงว่าผมไม่ค่อยมีกำลังใจที่จะเจอมันเท่าไรหรอก

ในใจผมมันตีกันระหว่างอยากเจอมันกับอยากหนีมันไปให้พ้นๆ

"ขอคิดก่อนได้มั๊ยครับ" ผมยิ้มอย่างรักษาน้ำใจ

"ได้เลย ไม่ว่าจะกัน" พี่ผานพยักพเอิดไปทางกีตาร์ข้างหลังผม "ลองหยิบมาตัวหนึ่งสิ เดี่ยวพี่สอนครอร์ได้ง่ายๆ ให้ก่อน"

"เอ่อ..."

"ไม่ต้องเกรงใจ ส่วนนี้ไม่ได้คิดตังค์" เขาขยับตาให้ผม

เมื่อได้ยินว่าพี่ผานเลยมีความกล้าที่จะหยิบกีตาร์ขึ้นมา ผมทิ้งตัวลงนั่งบนเตียงของพี่ผาน จากนั้นก็เริ่มเรียนกีตาร์กับเขา

บอกตามตรงเลยว่า... พี่เขาสอนดีโคตรๆ

ใช้เวลาไม่ถึงยี่สิบนาทีผมก็สามารถเล่นเพลงสั้นๆ ที่มีครอร์ได้ง่ายๆ ได้ใจผมนี่ก็อยากจะทำตามตกลงเรียนกับพี่ผานทันที ถ้าไม่ติดที่ซาร์มก็คงจะ

ตอบตกลงไปแล้ว

หรือผมควรจะเรียน แล้วค่อยหาทางเลี้ยงมันในอนาคตดีนะ

"ฉมาน" คนที่เสียงดังที่สุดในบ้านตะโกนเรียกพี่ชายอยู่ที่หน้าประตู
"ไปห่างกัน!"

"ไม่ไปอะ" พี่ฉมานตอบแบบไม่ใส่ใจ

"ไปเป็นเพื่อนหน่อย" ชาร์มพยายามมองข้ามผม

"จูน ไปเป็นเพื่อนชาร์มมัย"

"ไม่ครับ"

"ไม่!"

ผมกับชาร์มตอบพร้อมกัน จากนั้นมันก็พูดต่อ "ชาร์มจะไปกับจูนได้อย่างไร
เราเพิ่งเคยเจอกันกันนะ"

"กูกับจูนก็เพิ่งเคยเจอกันกัน ตอนนี้อยู่บนเตียงด้วยกันแล้วเนี่ย"

ชาร์มทำสีหน้าตกใจ ผมวางกีตาร์ลงที่เดิมก่อนจะบอกลาพี่ฉมาน "ผม
ขอกลับบ้านดีกว่าครับ"

"โอเค ตามใจ ไว้เจอกันใหม่นะ" พี่ฉมานดีดกีตาร์ต่อไป ผมค่อยๆ เดิน
ออกจากห้อง ตอนที่เดินพ้นประตูออกมาแล้วผมก็ได้ยินเสียงชาร์มแว่วเข้ามา
ในหูอีกรอบ

"ฉมาน ฉมานจะอยู่ในห้องสองต่อสองกับไอ้จูนไม่ได้นะ"

"ทำไมจะไม่ได้ กูแค่สอนกีตาร์เขา"

"ถ้ามันคิดอะไรกับฉมานจะทำไง"

ผมเริ่มรู้สึกจูนขึ้นมา อะไรทำให้มันคิดแบบนี้ได้

"ก็แปลว่ากุหล่อไง" คนพี่ตอบอย่างง่ายดาย "นี่มึงหวงจูนใช่มัย"

"จะบ้าเหรอก!"

"กูไม่ได้คิดอะไรกับคนที่น้องตัวเองแอบชอบเหรอก"

"ชาร์มไม่ได้ชอบมัน"

"มึงชอบ กูรู้"

"ไม่ได้ชอบ"

"แน่ใจ?"

"แน่!"

"हींๆ ภูจะคอยดู"

"คอยดูไปเลย ยังไงชาร์มก็ไม่มีวันชอบไอ้จูน!"

ผมที่ยืนฟังอยู่แถวๆ หน้าประตูรู้สึกจิตใจเล็กๆ กับคำพูดประโยคนั้น แต่ผมก็สละบัดหน้าเพื่อที่จะทิ้งความรู้สึกบ้าง นี่ไป ही ผมเองก็คิดว่าตัวเองไม่น่าจะชอบไอ้ชาร์มเหมือนกัน

แม้ว่าผมจะคิดว่ามันหล่อมามากก็ตามที

มั้งนะ...

ว๊าย ผมไม่รู้จริงๆ เพราะปัญหาก็คือ...ผมไม่เคยเจอผู้ชายคนไหนที่ทำให้ใจสั่นมากเท่าไอ้ชาร์มมาก่อน

ผมโค้งศีรษะบอกลาคนในบ้านสกุลวัฒนภัทรหลังนี้ โดยที่ไม่ได้เข้าไปบอกลาน้ำเซอริรี่เนื่องจากไม่อยากรบกวนเวลาที่คุณน้ากำลังทำงาน และเมื่อผมเดินพ้นประตูรั้วมาระยะหนึ่งแล้วก็ได้ยินเสียงมอเตอร์ไซด์ดังมาจากบ้านที่ผมเพิ่งจากมา

ประตูบ้านถูกเปิดออก ก่อนที่ใครคนหนึ่งจะขี่มอเตอร์ไซด์ออกมาอย่างรวดเร็ว

คนคนนั้นคือชาร์มนั่นเอง

ป็น!

"ขวางทาง!" มันบีบแตรใส่ผมแล้วบิดคันเร่งจนผมตกใจสะดุดเท้าตัวเองล้มลงไปกองกับพื้น ผมมองตามสาเหตุที่ทำให้ผมหกล้มอย่างมีน้ำใจ แต่คนคนนั้นกลับขี่มอเตอร์ไซด์ผ่านไปไกลแล้ว

แม่งเหี้ย

รู้สึก...รำคาญมันมากจริงๆ

ผมมองตามไอ้ชาร์มอย่างคาดโทษ ก่อนจะสลับไปมองบ้านสกุลวัฒนภัทรทางด้านหลัง

แล้วก็คิดอะไรออกขึ้นมา

หึ ไอ้ซาร์มเอ๋ย สงสัยเราจะได้เจอกันบ่อยแน่ๆ

กุซอดัดประเด็นเรื่องที่กุแอบใจสั้นกับมึงไปก่อนก็แล้วกัน

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3sAeCJT>